

De hond had alles gezien. Met hem moet het verhaal beginnen. Hoe hij voor het raam danste en uit een brandend huis sprong. Maar eerst maakt meneer Mulder een avondwandeling. Hij zal aan de politie een andere naam opgeven.

Het is een koele lenteavond. Mulder verlaat zijn huis in een houtje-touwtjejas. De ijzertjes onder zijn leren zolen tikken op het trottoir, hij springt over de ruisende goten om een spat te ontwijken en treuzelt voor de etalages van de oude prentenwinkel waar de eigenaar wekelijks een andere collectie toont – nooit ging hij er binnen, al neemt hij zich elke avond voor er een oude kaart van Parijs te kopen, één waar zijn eigen straat op staat. De kerktoren op het plein slaat elf uur. Bij het café om de hoek recht Mulder zijn rug voor de keurende ogen op het terras, al zal geen mens zich herinneren dat hij voorbijliep. Hij vist een veer uit het bassin van de fontein. Eenmaal aangekomen bij het park, dat na zonsondergang zijn hekken sluit, versnelt hij zijn pas, tot hij de oude Bouwschool passeert, waar hij even de onderste kogelgaten in de donkere gevel aanraakt – hij weet ze blind te vinden. Hij verlaat zijn buurt, komt uit op een boulevard die betere tijden heeft gekend, met halflege, slecht verlichte restaurants, en hij groet de naar buiten starende obers,

wachtend op klanten voor het souper; ook houdt hij even stil voor een raam waar geknevelde kreeften in een aquarium dansen. De route ligt vast, de handelingen zijn altijd dezelfde en de herhaling stelt hem gerust: het is de ronde die hij dagelijks voor het slapen maakt – op doktersadvies. Alleen.

Al loopt hij graag een stuk op met een doofstomme Chinees die een zwaarbeladen winkelkar voortduwt, materiaal voor de prachtige cocons die hij uit kartonnen dozen vouwt, elke avond een nieuwe in een andere portiek. Mulder verbeeldt zich een zwijgzame vriendschap met hem te onderhouden. Een beschaafder gek dan deze man kent hij niet. Onder zijn keurend oog kiest de Chinees de glazen deuren van een reisbureau als slaapplek uit, en geïnspireerd door in de etalage hangende satellietfoto's van uitwaaierende rivieren begint hij daar aan de bouw van een spoetnik voor één nacht. Een wijndoos wordt zijn helm. Mulder laat hem achter met zijn wanen en wandelt tot aan het beeld van de Maarschalk, daar draait hij om, maar eerst controleert hij de in de sokkel uitgehakte jaartallen. Als geheugentraining probeert hij vierendertig wapenfeiten uit zijn hoofd te leren. Op de terugweg somt hij ze zachtjes op. Bang de slag om Alzheimer te verliezen. Ook dat hoort tot de rituelen van zijn ronde.

8 In de verte loeien sirenes. Een vertrouwd geluid voor het slapen, wegebbend onheil gewoonlijk, maar deze avond kruipt het naderbij. De sirenes zwellen aan, omsingelen de straten, steeds luider en benauwder. Auto's minderen vaart, voetgangers aarzelen bij het zebrapad. Een blauw licht flitst tegen de huizen. Jongens op scooters razen voorbij, maar hun onrust blijft hangen: lichten gaan aan, ramen open, er klinken stemmen op. Iemand zoekt een zender op de radio. Een paar straten verder verkleurt de hemel. De geur van verbrand hout trekt langs de gevels. Een fietser draait zich grijnzend om en wijst naar de gloed boven de torens van de

kerk. Contouren die Mulder dromen kan, zijn appartement kijkt erop uit, maar zo zwart en dreigend als die avond heeft hij ze nog nooit gezien. Ongerust dat er brand in zijn straat is, neemt hij een snellere weg terug, maar hij vergist zich in de kronkelstegen en komt twee keer op dezelfde kruising uit. Een uitgelaten gezelschap steekt over, joelend op weg naar iets ergs. Met kloppend hart sluit hij zich bij hen aan. Goddank, ze gaan aan zijn straat voorbij.

Zelden liep iemand zo opgelucht naar een brand.

Als een ambulance met zwaailicht geen kant meer op kan en jongens weigeren opzij te gaan, wil Mulder omkeren, maar de meute duwt hem voort. Een hoek verder ruikt hij de hitte en smelt zijn verzet. Hij herkent het brandende huis al op afstand, een kraakpand waarvan de deur altijd openstaat. Een zwarte man wankelt in de dakgoot, klaar om te springen, de verdieping daaronder hangen vrouwen en kinderen uit de ramen. Er staan jammerende mensen op de stoep, huiverend, halfbloot, met besmeurde gezichten, *pompiers* voeren slachtoffers weg. De ladderwagen kan de gevel met moeite bereiken, de straat is te smal voor groot materieel.

Toeschouwers verdringen zich voor het beste uitzicht. Het vuur slaat over naar het naastgelegen pand, een dak stort in. Achter de rook krijzen stemmen om hulp. Een vrouw op de derde verdieping dreigt haar kind uit het raam te gooien. Ladders schieten tekort. De pompiers geven aanwijzingen, vormen een net van armen. Mulder kijkt weg en hoort een doffe klap – een schreeuw klinkt uit honderden monden. Als een pompier het kind in een deken afvoert, probeert hij het alsnog met zijn ogen op te vangen.

Een vreemde stilte trekt door de straat, de gedempte geluiden van na de paniek: het wegdragen van de gewonden, het uitrollen van nog meer slangen, het koppelen van kopen ringen, het spannen van de rood-witte linten, sissend

water, smorende rook. Ook de toeschouwers zwijgen en hun opwindingslaag slaat om in schaamte.

Een pompier tast het kraakpand met een schijnwerper af. Alle ogen zoeken mee. De lamp glijdt langs een gebarsten marmeren plaquette onder een raam van de eerste verdieping, letters glanzen op. Mulder prevelt een naam. Een naam uit een andere tijd. En dan, plotseling, als geroepen door het licht, duikt er een raam hoger een hond op. Hij danst op zijn achterpoten, haakt naar de armen van een schim. Of loopt hij zo uit eigen kracht? De ladder zoekt naar boven. Maar de hond wil zich niet laten redden, hij rent naar een ander venster. De pompier zwenkt mee. De pantomime tussen ladder en hond pakt ook de toeschouwers beneden, het stomme spel kruipt in hun taal: ze spreken met gebaren. Een tweede ladder schuift naar voren, maar de hond kiest zijn eigen weg en springt. Alleen, door een lijst van vonken. (Of werd hij gegooid?) Een ingehouden schreeuw trekt door de rijen. De hond zeilt langs de gevel, de poten gespreid. Een pompier halverwege de ladder vangt hem op, wankelt en laat hem uit zijn handen schieten. Maar de val is gebroken en de klap blijft uit: de hond zakt door zijn poten, danst op het asfalt, hij tolt en draait, krabbelt weer op, schudt de as uit zijn haren en stapt ongebroken uit een wolk naar voren. Iemand applaudisseert. De hond blaft. De stilte is verbroken en de huivering ontleedt in gejoel.

10

Een agent sluipt naderbij en grijpt de hond bij zijn nekvel, maar hij bijt zich los en stuift grommend de menigte in. Mensen struikelen, twee vrouwen breken door het afzettingslint. Ook Mulder doet een stap opzij, te laat, hij kan geen kant meer uit als de hond tegen hem opspringt. Zijn jas komt onder de vegen.

‘Hoort die hond bij u?’ vraagt de politieagent.

‘Nooit gezien,’ zegt Mulder geschrokken.

‘Hij mag u anders graag.’

‘Misschien heeft de rook hem verblind.’

‘Weet u wie de eigenaar is?’ De agent kijkt boos naar de beet in zijn handschoen.

‘Geen idee.’ Mulder weet zich geen houding te geven. De hond lijkt hem inderdaad te herkennen, hij kwispelt, jankt, wil in zijn armen springen. Afduwen lukt niet. Het beest bijt zich vast aan jas en knopen, klimt tegen hem op. Hij wil hem aaien, maar hij schrikt van zijn vuile vacht, de staart is verschroeid, zijn poten bloeden. De hond kijkt hem smekend aan. Mulder praat op hem in, zegt dingen die hij vroeger tegen honden zei. En het helpt: de hond kalmeert. Of kalmeren ze elkaar? Ondanks het roet, het kwijl en de walging knielt Mulder en trekt het beest op zijn schouder. Mensen stoten elkaar aan. ‘Zie je wel, het is zijn hond,’ roept een rood aangelopen vrouw.

De agent houdt het lint omhoog en leidt Mulder en hond buiten de afzetting, langs ogen van buurtbewoners, voorbij het gemurmel. Hun stemmen mengen zich met het dronken commentaar van een zwerver en het getelefoneer van een jongen op een scooter die snoeft dat hij de politiezender heeft afgeluisterd: ‘Twee panden in de fik. Minstens elf gewonden. Net afgevoerd. Ze zeggen dat er binnen nog lijken liggen.’ Te lang heeft Mulder tussen deze mensen gestaan, de voeten nat van het bluswater, hongerend naar ongeluk, ook hij. Hij kijkt nog een keer naar de naam op het marmereen bord aan de gevel en blijft er in gedachten verzonken naar staren, maar de hond, die als een stinkende lap om zijn nek hangt, trapt hem weer terug in het heden. ‘Ik neem hem vannacht wel mee,’ zegt hij tegen de politieagent. ‘Een wasbeurt zal hem goed doen.’

Ze lopen langs een bus van de rampendienst, waar een priester bij een brancard knielt. De hond jankt zacht. De

priester kijkt op en wenkt. ‘Hij kent deze man,’ zegt hij, ‘laat hem afscheid nemen.’ De hond wrikt zich los en snuffelt aan de brancard. Een kwispeling, meer kan er niet af. Stervende en hond krijgen de zegen. Mulder staat in de weg, de agent maant hem door te lopen: ‘Brengt u de hond morgenmiddag naar het bureau.’ Hij wil alleen nog wat gegevens noteren. ‘Naam?’

‘Martin,’ zegt Mulder, ‘Nicolas Martin.’ Zomaar, in een opwelling. De politie neemt foto’s van de omstanders, ook een van hem en de hond.

Mulder liep anders na de brand. Zijn schoenen waren doorweekt en de ijzertjes onder zijn zolen klonken dof-fer. Maar dat was het niet, hij moest zijn pas inhouden omdat iemand naar hem keek. Nicolas Martin. Mulder voelde zijn ogen in zijn nek gloeien. Bespottelijke gedachte. Het was die hinkende hond natuurlijk, met zijn smachtende blik. Toch was het Martin die hem influisterde zijn zakdoek in repen te scheuren om de blaren te verbinden. De hond liet het zich rustig gebeuren, maar wilde niet opnieuw op de schouder worden genomen en ook niet bij zijn nekvel naar de overkant van een drukke straat geleid. Ondanks de pijn stelde hij trots zijn eigen regels: gelijk op lopen, een meter naast elkaar, hoe moeizaam ook.

Bij de Arabier om de hoek kocht Mulder een blik honden-voer en een tube shampoo. 'Ah, de heer die zich over de hond heeft ontfermd,' zei de kruidenier toen hij zijn winkel binnenstapte. Hij kende de man nauwelijks, maar de hond werd als een held onthaald. De snijmachine zong, twee plakken ham werden afgesneden. Een gul gebaar, en dat voor iemand die dubbele prijzen vroeg omdat hij als enige in de buurt tot na middernacht open was. De kruidenier schudde hem nogmaals de hand.

‘Monsieur,’ zei hij, ‘ik heb deze hond vaak voor mijn deur gezien en nooit begrepen wie zijn baas of bazin was. Maar hij woonde dan ook in een duiventil, u hebt geen idee hoeveel volk dat huis in en uit ging. Het merendeel vrouwen die door hun man in de steek zijn gelaten, met jonge kinderen natuurlijk, leuk in de luier, maar zodra ze kunnen lopen worden het kleine dieven! Waarom denkt u dat hier alles onder de netten ligt? Met die vrouwen heb ik nog te doen, die werken van ’s morgens vroeg tot ’s avonds laat. Goeie klanten, maar wat zoeken ze toch bij die niksnutten van mannen. Wat voor volk daar niet rondhangt! Niet bij te houden: allemaal praatjesmakers en fantasten die hun hand ophouden. Die hond, monsieur, die hond zal het bij u beslist beter hebben, dat zie ik nu al.’

‘Maar dan weet u hoe hij heet?’ vroeg Mulder hoopvol.

‘Hoe zou ik het moeten weten, monsieur, ik kon die lui vaak niet eens verstaan, ze spreken onderling de raarste talen. En ik hield me doof als ze hier kwamen, want er was altijd gedoe, ruzies, vechtpartijen. Het zou me niks verbazen als er opzet in het spel was. Ze hebben vlak voor de brand iemand schreeuwend het pand uit zien rennen. Ze kookten ook in het trappenhuis, op gammele gasbranders. Kent u dat huis ernaast? Een keurig huis, eigendom van de dames van de meubelwinkel hierachter. Niets dan fatsoenlijke huurders boven hun hoofd. Wat is er van die mensen geworden? Wist u dat een van die dames...’ De Arabier had nog voor een nacht verhalen, maar de hond trok Mulder aan zijn mouw naar buiten.

Morgen zou hij een riem voor hem kopen.

Het gewagel van de hond kalmeerde Mulder. Zo nu en dan aaide hij hem even over zijn kop, terloops, zonder te bukken, want de hond kwam tot aan zijn dij. Niet dat het een logge

reus was, integendeel, hij was fijn gebouwd en stond hoog op de poten, een bastaard vermoedelijk, zeer vuil, korsten op zijn oren en een lelijk litteken op z'n snuit, maar met een paar amandelvormige ogen waar geen stamboom tegenop kon, zo nobel en vol deernis. Na elke aai likte de hond zijn hand en keken ze elkaar aan. De rillingen liepen hond en Mulder dan over de rug.

Ze hielden stil voor een deur waar luide stemmen opklonken. Beiden spitsten de oren: brand, brand, iedereen sprak over de brand. Verderop, in het café op het plein, maakte men overuren voor straatvegers in fluorescerende hessen, ordebewakers, medewerkers van de *mairie* en een gezelschap onverzadigbare sensatiezoekers. Brand... ook daar dat woord op de lippen. Toen een van hen de hond voorbij zag lopen, wenkten vele handen. Mulder aarzelde, maar de hond ging hem voor en beiden werden binnen warm onthaald. De *patron* sneed een homp worst voor de hond af en monsieur mocht drinken wat hij wou. Een ober klopte hem amicaal op de schouders, dezelfde ober die hem daarvoor nooit een blik waardig keurde als hij op het verwarmde terras koffie kwam drinken.

Een pikzwarte straatveger pelde een ei voor de hond, een ander vulde een emmer met water en allen keken vertederd naar het geslobber. 'Als u eens wist waar die vier poten hebben gelopen,' zei een man die uit een kring sigarettenrook naar voren trad. 'Over ijsvlakten, door savannen, bergen, modderpoelen, op gloeiende golfplaten van vluchtelingenbarakken, hij overleefde een zandstorm, een beroving, een schipbreuk. En als ik alle verhalen moet geloven, heeft hij zelfs zwemmend de kust van de Canarische Eilanden bereikt.'

'Maar ik ken u ergens van,' onderbrak Mulder.

De man lachte: 'Ik ben de priester die zojuist uw hond heeft gezegd.'

Mulder knipperde met zijn ogen... deze man in slobbertrui en slecht zittende spijkerbroek?

‘Ik heb vanavond in het bluswater twee stervenden de laatste sacramenten mogen toedienen.’ De priester nam een slok van zijn whisky en schudde denkbeeldige doden van zich af.

‘Dus u kent de baas van deze hond?’ vroeg Mulder.

‘Hij heeft er velen gehad, maar hij is trouwer dan al zijn bazen en bazinnen bij elkaar.’ De priester hield zijn glas op en liet zich een onbeschoft volle whisky inschenken. ‘Wees goed voor die hond, hij verdient het, zelf heeft hij altijd voor mensen gezorgd: kinderen naar school gebracht, zieken en vrouwen bewaakt, dronkemannen verjaagd. Wat denkt u dat hij daar boven in dat brandende huis zoekt? Hij moet die baby uit de wieg hebben gehaald en beneden aan de trap hebben gelegd... Niet haar moeder, want die is in haar slaap gestikt. Het is een dapper dier.’

Ogen bewonderden de hond.

‘Woonde hij in dat kraakhuis?’ vroeg Mulder.

‘Hij woont waar het hem uitkomt, monsieur, maar het is geen allemansvriend.’

De hond besnuffelde het kruis van de priester en bedelde om zijn hand, hij wou een aai over zijn kop, een aai van een doorrookte hand die stervenden had gezegend, met vuile nagels. En hij likte die hand ook nog. Mulder huiverde. Zo kieskeurig leek de hond hem niet. Wat zocht hij bij hem? De geur van zeep en schone hemden? Hij keek misprijzend naar de priester. Tot hij zijn eigen vuile kraag in een van de spiegels zag en schrok van de vegen op zijn houtje-touwtjejas. Had de hond hem expres bevuild?

‘Waarom neemt ú hem niet mee?’ vroeg Mulder.

‘Omdat hij u heeft uitgekozen,’ zei de priester, ‘het is een eigenzinnig dier.’

‘U schijnt hem goed te kennen.’

‘Ja, het is mijn schuld dat hij in dat kraakhuis is beland.’ Hij nam een slok en wuifde twee straatvegers opzij – zijn verhaal had ruimte nodig. ‘Hij komt uit Tsjaad, of misschien wel uit Lapland. Een vriend van mij, een missiepater, kreeg hem als pup van twee nonnen en die hadden hem weer van een Noorse zeeman uit Douala. Maar dat beest bleek z’n leven niet veilig op de missie, honden zijn daar een delicatessse. Bovendien was zijn vacht te dik voor die hitte. Toen mijn vriend hoorde dat twee mannen uit het dorp met een Renault 4 naar Frankrijk wilden rijden, heeft hij ze de hond meegegeven en hun wijsgemaakt dat het dier tot Parijs geluk zou brengen. Honden vertederen Europeanen, zei hij, zelfs Fransen in uniform. Ze kregen ook mijn adres mee. Een hellevaart moet die tocht zijn geweest. Ze zijn bestolen, verdwaald, gevangengenomen, maar die hond heeft hun telkens het leven gered: hij kon water ruiken in de woestijn, vloog dieven naar de keel, hielp ze uit een vluchtelingenkamp ontsnappen. Uiteindelijk hebben ze na twee jaar Parijs gehaald. Vraag niet hoe, een week na aankomst stierf een van die mannen. Van uitputting. En zo werd de hond bij mij afgeleverd, met de groeten van mijn ouwe missiepost. Zijn reisgenoot vertelde mij het verhaal. Maar wat moet ik met een hond in de kerk? Mijn leven is hem te weinig opwindend. Bovendien kan hij niet tegen het orgel. Het is geen zithond maar een wa-wandelaar.’ De whisky vermoeide zijn tong.

Het glas ging weer omhoog en de patron schonk in, als een koster die het wijwatervat bijvult – behoedzaam en schijnheilig. ‘Uiteindelijk heb ik hem aan een familie in dat huis afgestaan,’ zei de priester, ‘gelukzoekers uit Noord-Kameroen, hun klanken waren hem vertrouwder dan de echo van mijn kerk. Later is hij daar van hand tot hand ge-

gaan.' Hij glimlachte bij de herinnering.

'U kende het huis dus goed?' vroeg Mulder.

'Ik ben er wel eens binnen geweest, ja.'

'En de naam Nicolas Martin zegt u niets?'

'Martin? Zou ik die moeten kennen?' Hij wankelde. Ach, al die namen en die bellen, wie kon er wijs uit worden. 'Mijn kloosternaam is Bruno, père Bruno.' Hij toostte en maakte zonder een druppel te morsen een kruisteken met zijn glas.

De hond liep naar de glazen deur en geeuwde.

Buiten was de rust nog niet weergekeerd. Het was al ver na middernacht. Nooit maakte Mulder het zo laat, en toch was hij niet moe. De brand bleef maar loeien in zijn hoofd. Ook de buurt sliep nog niet. De politie zocht met zaklampen onder geparkeerde auto's en inspecteerde binnenplaatsen. Achter de fontein op het plein klonken schelle fluitjes, twee agenten op mountainbikes raceten voorbij. Voetstappen en rumoer, straat na straat. Modder spatte op, Mulder was zonder het te merken de straat van de uitgebrande panden weer ingeslagen – de hond had hem naar zijn oude huis geleid. Geen wonder, hoe kon hij ook de weg naar zijn nieuwe slaappleaats weten?

18 Pompiers rolden de laatste slangen op. De rook was als een mist blijven hangen, sliertjes roet dansten voorbij. De hond sprong er happend naar op, naar de as van zijn vrienden, dacht Mulder. Ook hij haalde diep adem toen hij langs de afzetting liep en vulde zijn longen met tastbare dood. Hij schaamde zich voor zijn levenslust.

Mannen in overalls timmerden deuren en benedenramen dicht. Hamerslagen echoden tegen de gevels. De hond dook ineem, oren plat naar achteren, toch liep hij niet door, hij wachtte tot de laatste spijker, en toen ook elke plank met touw en lak verzegeld was, duwde hij zijn snuit tegen Mul-

ders hand, een teken dat hij hem de weg naar zijn nieuwe huis mocht wijzen. Een hoek verder hield een vrouw met een jas over haar nachtopon hen staande. Ze herkende de hond. ‘Toutou, Toutou.’ Ze sprak hem aan met kleine woordjes: ‘*Mon chouchou, mon chat, mon chéri.*’ Haar gebit klapperde. Ze boog naar de hond, met een schuin oog naar Mulder: Toutou wist wie de brand had aangestoken, hè? Oplettende hond die hij was. Nee, ze noemde geen namen. Zij had niks gehoord. Niks gezien. Te gevaarlijk. Maar Toutou kende hem. ‘Nietwaar, mon chouchou Toutou?’

De vrouw rook naar drank – wie niet op dit uur – maar de hond haalde zijn neus voor haar op. Toutou! Mulder rook zijn weerzin. Zo wilde deze hond niet heten. Zo mocht hij niet heten. Het getik van zijn nagels op asfalt zong een andere naam.

Er brandde nog licht in de kerk. Het glas in lood gloeide dof in de mist. Mulder keek op naar de twee torens. De linker was langer dan de rechter, thuis achter zijn schrijftafel kon je dat heel goed zien. Maar de mist had ze gelijk gemaakt. Morgen zou hij de hond zijn uitzicht in volle glorie tonen. De buitenkant was mooier dan de binnenkant. Mulder was er maar één keer binnen geweest: zelden zoveel lelijke schilderijen bij elkaar gezien. Arme père Bruno, zou hij tussen die gruwelen de biecht moeten afnemen? Geen wonder dat hij troost zocht in de whisky.

Een schaduw brak het licht in een van de ramen. De hond blafte. Een beeld, dacht Mulder, maar de schaduw bewoog.

Bij zijn huis aangekomen, herhaalde hij hardop de cijfercode van zijn deur. Hij sprak wel meer tegen zichzelf, maar zo luid? De hond zag de schrik in zijn ogen. Kalm maar, leek hij te zeggen: ik kan een geheim bewaren.

De torenklokken deden de ruiten trillen. Anders klonken ze die morgen, zwaarder dan het vertrouwde slaan van hele en halve uren, dreigender dan het gebeier voor de mis. Deze klokken waren in de rouw. En zo vroeg na een korte nacht. Maar het waren niet de klokken die Mulder hadden gewekt, de hond jankte naast zijn bed. De deur stond open en een gehavende snuit duwde ongerust tegen het kussen. Mulder schoof een eind op, liet de hond op de deken en dekte zijn oren met een kussen af. Een zoete geur vulde zijn bed. Shampoo van de Arabier.

Direct na thuiskomst had hij hem gewassen, een heel gedoe was het geweest, hij op zijn knieën voor het bad, in gevecht met de douchekop, de hond glibberend op email, roetzwart van het sop; razend was ie en hij wist nog los te breken ook. De hele werkkamer onder het schuim, alles nat gespat. Met liefde had Mulder meubels en muren schoongemaakt, hij die niet tegen vlekken kon. De hond blafte als een dolle om hem heen, ging er met de poetslap vandoor – midden in de nacht. Mulder had ook zijn korsten met jodium behandeld, klitten uitgepluisd, twee kammen op zijn vacht gebroken en zijn staart gefatsoeneerd – het arme beest zat onder de blaren. Hij zoende het schrijnende vel in de hoop dat het

zou helpen en deed net of hij de rondvliegende haren niet zag. Al kon hij zich voor het slapen niet bedwingen en schuierde zijn kleren nog even met een natte borstel.

Wat had hij zich op de hals gehaald? Straks moest hij de hond inleveren. Nog geen etmaal waren ze samen en hij wist nu al dat hij die bevende bobbel naast hem zou missen. Alleen die nieuwe geluiden al en het anders wakker worden. Wanneer sprak hij voor het laatst 's morgens in bed met iemand anders dan zichzelf? Maar zijn huis was te klein voor een grote hond, zo'n beest hoorde buiten en met al dat wasen en kammen wilde hij de politie alleen laten zien dat hij te vertrouwen was en niets met illegalen of wat voor louche zaken ook te maken had. Alstublieft, meneer de agent, kijk eens: een schone hond, ga nu zelf zijn baas maar zoeken.

En er was nog een reden om een goede indruk op de politie te maken. Hij moest uitleggen dat er een andere naam in zijn paspoort stond. Daar zouden ze zeker naar vragen.

Wel vijf keer verkleedde Mulder zich die ochtend. Zou hij met of zonder das? In jasje of trui, zwarte schoenen, bruine schoenen? En dat dure horloge kon maar beter af – een echte Breguet kon een agent nooit bij elkaar verdienen. Hij borstelde zijn houtje-touwtje, gooide al zijn oude jassen op een hoop. Geen buitenkant die bij zijn binnenkant paste. Eenvoud zocht hij die morgen, maar zijn kleren schoten tekort. De hond koelde zijn ongeduld op een kalfslederen loafer – de duurste schoen uit de kast. En hij blafte bij elke overjas: meneer wou uitgelaten worden.

21

Ondanks zijn zorgvuldige wijze van kleden was Mulder een onzichtbare man in zijn buurt, of misschien dankzij, want er viel niets op hem aan te merken. Zo was hij al honderden keren het plein voor de kerk overgestoken en nog nooit had

iemand hem aangekeken, maar met de hond naast zich voelde hij ineens alle ogen op zich gericht. Niet de trilstaart trok de aandacht, een gehavende staak in de ochtendwind, nee, ze keken naar hem, naar een meneer die net deed of hij er niet stond omdat hij zijn hond brutaal op het plein liet kakken. Geen zakje of krant bij de hand natuurlijk. Bij de kiosk knikten al twee dames zijn kant uit. En ja hoor, de hond ging ook nog eens uitgebreid plassen. Een gele rivier slingerde om zijn schoenen. De dames stootten elkaar aan. Ja, ja, kalm maar, hij zou meteen een krant kopen om de rommel op te ruimen. De conservatiefste uit het rek, een pleitbezorger van orde en fatsoen, om het hele plein te laten zien hoe netjes hij was. Hooghartig betaalde hij de kioskhouder, de schouders breed voor kritiek, maar de dames traden zijn hond allerhartelijkst tegemoet: 'Daar is ie dan.' 'Ben je daar eindelijk!' Ze bogen blij voorover en lieten zich met gekwispel begroeten. Een van hen droeg een verband om beide handen. 'Op je staart na ben je er goed van afgekomen,' zei ze. De hond besnuffelde haar schaamteloos. 'En dan moet u monsieur Martin zijn, wij hebben al over u gehoord,' zei de ander. Mulder maakte een afwerend gebaar, maar de dame rattede door. Het was een wonder dat de hond nog leefde, na al die rook en hitte, en ze wist waar ze het over had, zij was in het brandende huis geweest, ze voelde het nog in d'r longen.

22 Ja, volgens de kioskhouder waren deze twee zusters heldinnen, en ook de klanten die na Mulder hun krant kwamen kopen, schenen het te weten. Ze zoenden de zusters, troostten hen, informeerden naar de schade aan hun pand. Wat een moed om die trap op te gaan en die slapende kinderen mee naar buiten te dragen! En hoe gevaarlijk! Waren ze niet bang geweest toen de brand oversloeg? De zusters vertelden het keer op keer: hoe ze een vrouw het kraakhuis uit zagen rennen en hoe ze bij de burens alarm sloegen en de vieze donkere

trap op klommen en dat het vuur op driehoog was begonnen en hoe de vlammen onverwacht naar beneden gierden, juist toen de jongste zus zich op de overloop bevond. Het laatste dat ze kon doen was een meisje in een brandende nachtpon naar buiten dragen. Hoe ging het nu met haar? informeerde een passant. O, dat angstige gezicht, haar gegil, ja, iedereen had het gezien! Mulder herinnerde zich niets van dat alles. Spraken ze over dezelfde brand? Er zouden op de bovenste verdieping wel vier vrouwen zijn gevonden, bewusteloos, gestikt... De moeder van het meisje? De zusters haalden hun schouders op, van de familieverhoudingen bij hun buren hadden ze nooit veel begrepen. Maar ze wisten wel dat het meisje Fanta werd genoemd, maar wie haar vader was? Triple X misschien... De hond spitste zijn oren, wrong zich tussen benen en draaide zenuwachtig om de beide zusters heen. 'Kijk,' zei de zus met de verbrande handen, 'hij hoort een bekende naam.'

'Tripel wie?' vroeg Mulder.

'XXXL.' De hond blafte. 'Een geblondeerde neger in basketbalkleren, drie maten te groot. Een beetje slordige vader, zeggen ze, met veel liefjes. Ik vrees dat ook hij het niet heeft gehaald. De politie moet nog twee lichamen identificeren... Arm kind.'

'Pas goed op die hond, monsieur Martin,' zei de andere zus. 'Het zou mooi zijn als Fanta hem nog eens kon zien... zoveel familie heeft ze denk ik niet meer.' Ze aaide hem over z'n kop.

Wist ze hoe hij heette?

Nee, nee, zo goed kenden ze hem ook weer niet.

Het was druk in de hal van het politiebureau. Uniformen liepen in en uit, telefoons rinkelden, mannen in burger renden de trap op en af en bij de balie wachtten buurtbewoners die

naar slachtoffers kwamen informeren. Mulder werd naar een zijlokaal verwezen, daar zou hij worden opgeroepen. Hij bleek niet de enige. Er was geen stoel meer vrij. Alle kleuren zaten daar, gesluierd, in trainingspak of vodden. Baby's jengelden, twee afgepeigerde zwervers waren tegen elkaars schouder in slaap gevallen. Hun armoe stonk.

'Goedemiddag,' zei Mulder. Hij werd ingeschat, toegeknipt en ging vlak naast een gesluierde vrouw staan. Ze schikte beschroomd haar doek. De mannen staarden voor zich uit. Mulder leunde tegen de muur, keek naar zijn schoenen. Niet eerder stond hij tussen zoveel zwijgen. Zijn brogues kraakten. Hij kroop terug in zichzelf, om opnieuw de wachtkamer binnen te komen. Neutraal, als een spion. Zijn ogen slopen geruisloos langs de gezichten. Gezichten die hij dagelijks in zijn buurt moest zijn tegengekomen, alledaagse passanten, maar in het benauwde lokaal werden ze plotse-ling vreemdelingen en deden ze hun best onzichtbaar voor hem te blijven.

De angst drukte op hun schouders. Niemand verried zijn land, toch hoorde hij hun talen – Arabisch, Wolof, Hindi, Pools en een geheimtaal die niet kon worden afgeluisterd.

De enige die de stilte doorbrak was de hond. Hij neusde brutaal alle schoenen af, hoe Mulder hem ook naar zich toe trok. Meteen na die drol op het plein had hij een riem aangeschaft, maar het beest was niet te houden. Rook hij de geuren van zijn ouwe huis? Ook de gesluierde vrouw aaide hem. De hond liet ze toe, hem wel. Hij mocht zelfs een kind de oren wassen.

Aan de overkant zaten twee zwarte mannen op hun stoelen te wiebelen. Ze stootten elkaar aan. Onopvallend eerst, met hun ellebogen, tot ze begonnen te duwen en hun voeten schrapzetten om niet van hun stoel te vallen. De ene man wilde iets van de ander. Trok hem iets uit handen... Een